

ОРЛОВА КРЕПОСТЬ

На южнитѣ склонове на Стара-планина, тамъ, гдето тя се приближава и снишава къмъ Черно море, отъ дветѣ страни на ущелие, при малъкъ градецъ се намирала нѣкога „Орлова крепость“.

Нейното име днесъ е само неясенъ споменъ.

Отъ високитѣ назжбени стени и бойници съ недостъпни процепи се виждала предъ нея цѣлата равнина. На изтокъ, въ далечината блестѣло и синѣло морето. А задъ крепостъта се губѣли планински възвишения, надъ които непрестанно се виели орли.

Бояри управлявали тогава страната ни. Животътъ течалъ все единъ и сжщъ. Стражи и воини пазѣли крепостъта. Трудолюбивиятъ народъ орѣлъ, сѣлъ и жнѣлъ просторнитѣ житни ниви. Билъ щастливъ, че страдалъ и умиралъ на свободна родна земя.

Но ето настанали тежки времена. Турскиятъ султанъ Мурадъ потеглилъ съ пълчищата си отъ Одринъ. Разчуло се, че той победилъ царъ Иванъ Шишманъ и склонилъ да сключи миръ само при нечуваното условие, да му дадатъ за жена царската сестра Мара, хубавата българка. Тъмна сѣнка пада на душата на воини и народъ.

— Не! Ние нѣма да се дадемъ, нѣма да отстъпимъ „Орлова крепость“!

— Могатъ ли орлитѣ да се плашатъ отъ буря, свѣт-кавици и гръмъ!..

Нѣколко дни наредъ между българи и турци се водилъ страшенъ бой. Турцитѣ се смутили предъ българската упоритостъ и твърдостъ. Оттеглили се, за да събератъ нови сили.

Тогава единъ византиецъ отъ градеца избѣгалъ въ тѣхния лагеръ и предалъ плана на крепостъта.

Българитѣ били разбити. Само трима братя, които обичали народа си и своята родна земя повече отъ друго на свѣта, останали да бранятъ „Орлова крепость“. Тѣ решили да умратъ, но да не отстъпватъ. Юнашки се бранѣли и отстоявали срещу врага.

Но напраздни били тѣхнитѣ усилия. Турцитѣ превзели крепостъта, заобиколили ги отъредъ и поискали да ги хванатъ живи.